

imod, at man nu gif saa vidt ned med Dyrtds- tillaget som af ham foreslaaet. Naar det ærede Medlem har villet gjøre dette gjældende, maa jeg gjøre opmærksom paa, at denne Enighed om Tilstrækkeligheden af Kvantiteten — ikke at tale om Formen — mellem de to Thing dog var af en noget egen Betskaffenhed, og at det i alt Fald, som bekendt, ikke kom til nogen Enighed, der bragte Embedsmændene nogen Fordel; man enedes kun om Et, og det var om at forfaste hinandens Forslag, men det hjalp jo ganske vist ikke de nødvendende Embedsmænd synderligt. Det var i det sidste Dieblif, at man i Landstthinget bestemte sig til, da man ikke let vilde kunne bevæmme sig til at tage det af Folkethinget paa Finantslovsforslaget Vedtagne, at indbringe et særligt Lovforslag. Det var i det sidste Dieblif — vel ikke bogstavelig taget, men det var den 21de Marts, altsaa meget langt hen i Samlingen, paa en Tid, hvor allerede Finantslovsforslaget var gjort særdivgt i Folkethinget, i alt Fald foreløbig, idet 3die Behandling var tilendebragt. Alene Hensynet dertil gjorde det jo til en Nødvendighed for Landstthinget at begrænse sine Ønster med Hensyn til Kvantiteten af Dyrtdsstillægene. Jeg tror altsaa, at man vilde gjøre Landstthinget og Forslagsstillerne storlig Uret, om man i dette Forslag vilde finde et virkelig Udtryk for, hvad Thinget den Gang ansaa for at være et passende Dyrtdsstillæg; jeg antager, at Thingets Betragtning nærmest var denne, at der ikke var nogen Udfigt til at bringe Folkethinget til at gaa videre, og at man for den kjære Enigheds Skyld hellere vilde nøies med at foreslaa den Kvantitet, Folkethinget allerede under en anden Form havde vedtaget, end indlade sig i Strid med Folkethinget ogjaa om Kvantiteten. Det forekommer mig at være den sikke og naturlige Forklaring af, at Landstthingets Forslag ikke gif videre den Gang, men at man paa ingen Maade deraf kan udlede, at Landstthinget for sit Bedkommende ansaa et saa tarveligt Tillæg for at være tilstrækkeligt og svarende til Dyrtdsstanden. Men dertil kommer jo, at man den Gang ikke kunde danne sig noget Begreb om Varigheden af Dyrtdsstanden. Antager man, at denne var begyndt i 1872, imedens den ommeldte Forhandling om Sagen fandt Sted i 1873, er det givet, at man under Forsudsætning af, at Dyrtdsstanden ikke vilde holde sig, kunde nøies med et forholdsvis mindre Tillæg, end man nu kan anse for passende, efter at have gjort den Erfaring, at Dyrtdsstanden ikke alene ikke ophørte efter 1873, men at den endogjaa tiltog og tiltog ikke ubetydeligt i det kommende Aar. En særlig Bemærkning eller rettere Indvending maa jeg gjøre ligeoverfor Endringsforslaget Nr. 193 a., det vidtgaende Forslag, og det er denne, at man jo feiler storlig, naar man antager, at Dyrtden trykker ubetinget haardest der, hvor Lønningen er mindst; deri

feiler man storlig. Thi en stor Del af de mindre Lønninger oppebæres af Embeds- og Bestillingsmænd, som ikke endnu have Familie at forsørge, for hem Embedet eller Bestillingen er en Gjen- nemgangsilling, hvorimod man neppe feiler, naar man antager, at samtlige eller i alt Fald den langt overveiende Del af de Embeds- og Bestillingsmænd, som vilde blive rammede af Afklipningen ved Endringsforslaget Nr. 193 a., der jo affarerer ethvert Tillæg til Lønninger mellem 2,500 og 4,400 Kr., netop ere Familieforsørgere. Jeg har selvfølgelig ingenlunde sagt, og det har vel heller ikke kunnet udledes af mine Ord, at der ikke ogsaa i den lavest lønede Gruppe af Embeds- og Bestillingsmænd findes Familiefødre, thi det er givet, at der ogsaa her findes saadanne; men man feiler storlig, naar man betragter det saaledes, at Dyrtdsstanden rammer denne Klasse haardest fremfor den anden, netop fordi en saa stor Del af denne, der have disse mindre Lønninger, kun have sig selv at sørge for. Jeg skal altsaa fastholde den tidligere fra min Side fremfattede Betragtning, at det vilde være billigt, om man lod Dyrtdsstillaget staa usforandret endnu iaar, og det efter min Betragtning saa meget mere, som der jo i kommende Aar vil finde en gennemgaende Revision Sted af Statens Embedslønninger, ikke af alle, men dog en overveiende Del af dem. Det forekommer mig, at det netop er en Grund til ikke i dette Aar at gjøre Forandring i Dyrtdsstillaget. Det er jo en Selvsølg, at Dyrtdsstillægets Størrelse i dette Aar, naar det fastsættes eller vedtages af Billighedshensyn, ikke, saa vidt jeg opfatter det, kan komme til at tynde paa Rigsdagens Beslutning daaare om den definitive Fastsettelse af Lønningerne. Men det vilde være meget trykkende for Embedsmændene at miste Dyrtdsstillaget iaar, selv om Revisionen af hans Lønning til næste Aar skulde bringe ham en Forøgelse, en Forøgelse, som jeg dog ikke vil opgve Haabet om, vel paa en Del Punkter skulde kunne naas efter den Udtalelse, jeg hørte af det ærede Medlem for Kjøbenhavns Amt 5te Valgtreds (Holstein-Ledreborg). Thi det Vilkaar, det ærede Medlem knyttede dertil, kunde jeg dog ikke forstaa anderledes, end at det ærede Medlem dog ikke vil forlange af Embedsmænd, at de, naar de fik en højere Lønning, skulde præstere Mere, end der med Billighed kan forlanges af et Menneffe. Jeg antager altsaa, at det ærede Medlems Udtalelser om, at han gjerne kunde være med til daaare at forhøje en Del Embedslønninger, naar saa tillige Embedsmændene kom til at gjøre fuldt Arbejde, i Virkeligheden er at forstaa saaledes, at derigjennem aabner sig en god Udfigt for Embedsmændene til ved Revisionen af Lønningslovene at faae noget Mere, idet jeg holder mig forvisset om, at det ærede Medlem, naar Emnet foreligger daaare, og man faar Tid og Leilighed til at sætte sig